

Arrest

**nr. 149 067 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X
6. X
7. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die allen verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 20 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 december 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 9 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2014 werd ingediend door :

K.(...), J.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: (...)

eveneens gekend als: T.(...), J.(...) geboren op (...) te (...), nationaliteit Servie en Montenegro

eveneens gekend als: K.(...), J.(...) geboren op (...) te (...), nationaliteit Servië, eveneens gekend als:

K.(...), (...) geboren op (...) te (...), nationaliteit Kosovo

en minderjarige kinderen:

T.(...), M.(...)

geboren te (...) op (...)

T.(...), F.(...)

geboren te (...) op (...)

K.(...), Muh.(...)

geboren te (...) op (...)

K.(...), Me.(...)

geboren te (...) op (...)

K.(...), S.(...)

geboren te (...) op (...)

K.(...), Mus.(...)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene contacten zou hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België, dat betrokkene lessen Nederlands volgde (zie 2 deelcertificaten en 1 certificaat), dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben en al het mogelijke gedaan zou hebben om zich aan te passen, dat al zijn economische en sociale belangen intussen in België gevestigd zouden zijn, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene verklaarde België voor de tweede maal binnengekomen te zijn op 20 oktober 2009. Op diezelfde dag nog diende hij een asielaanvraag in, dit was zijn derde asielaanvraag in België daar hij in het verleden ook reeds in België geweest was en tijdens zijn vorig verblijf reeds twee asielaanvragen ingediend had die beiden afgewezen werden. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 10 maart 2010 met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van deze asielprocedure - namelijk 4 maand 18 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 02 april 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in op basis van de gezondheidsproblemen van zijn echtgenote.

Op 12 juli 2010 diende betrokkene een vierde asielaanvraag in die wederom afgesloten werd met een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit op 20 juli 2010. De duur van deze asielprocedure - namelijk 8 dagen - was evenmin van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De aanvraag 9ter werd ontvankelijk verklaard op 24 augustus 2010 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Echter werd deze aanvraag ongegrond bevonden op 19 september 2013 en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken en om betrokkenen af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend op 10 oktober 2013.

Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in, ditmaal op basis van de gezondheidsproblemen van zijn zoon Muh.(...). Deze aanvraag 9ter werd ontvankelijk verklaard op 28 november 2013 en betrokkenen werden weer ingeschreven in het Vreemdelingenregister en werden in het bezit gesteld van een A.I.. Op 23 mei 2014 werd de aanvraag 9ter ongegrond verklaard. Opnieuw werd het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van artikel 9ter ingetrokken en betrokkene werd afgevoerd uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. Deze beslissing alsook het bevel om het grondgebied te verlaten, werd aan betrokkene betekend op 12 augustus 2014. Het beroep dat tegen deze beslissing hangende is, is niet schorsend. Uiteindelijk werd dit bevel nog verlengd tot 30 oktober 2014 ten gevolge van de geboorte van het zesde kind van betrokkene.

Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van de asielprocedures en van de behandeling van zijn aanvragen artikel 9ter- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Het gegeven dat betrokkene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat hij in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, hij het grondgebied vrijwillig diende te verlaten.

De advocate stelt dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat hij op 10 april 2012 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren voor 2 maanden en een geldboete van 100,00 EUR ($\times 6 = 600,00$ EUR - vervangende gevangenisstraf: 1 maand) omwille van diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Voor de volledigheid vermelden we dat betrokkene hierbij niet aan zijn profstuk toe was, want ook tijdens zijn vorig verblijf in België werd hij betrapt bij een poging tot diefstal (zie administratieve controle vreemdeling dd. 28.08.2003). Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Betrokkene vormt ons inziens wel een gevaar voor de openbare orde.

Er wordt ook verwezen naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel dit artikel stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 wordt bepaald dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt zoals hierboven reeds aangegeven, dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Men haalt aan dat indien verzoeker teruggestuurd zou worden naar zijn land van herkomst zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit zou een bedreiging kunnen uitmaken voor zijn leven, zijn fysieke integriteit en zijn vrijheid. De raadvrouw heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grand waarvan de conclusie dat het leven, de fysieke integriteit en de vrijheid van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven, fysieke integriteit en de vrijheid dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet

het geval is. De loutere vermelding dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van verzoeker in België schoollopen (zie schooldocumenten), dat zij in België geboren zijn en als het ware kleine Belgen zijn, dat zij goede schoolresultaten behalen en dat zij de moedertaal niet beheersen, qua lezen en schrijven. Een paar kinderen zouden naar het buitengewoon lager onderwijs gaan. Verzoeker is Roma en het zou een illusie zijn te denken dat de kinderen dezelfde opvang gaan kunnen krijgen in het land van herkomst. Zij zullen er uitgesloten worden van alle rechten en dit terwijl zij wel recht hebben op aangepast onderwijs en het recht hebben om niet gediscrimineerd te worden. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu zijn enkel de drie oudste kinderen van betrokkene schoolplichtig op dit moment. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het blijft hier bij een loutere bewering. Tevens wist betrokkene dat, zoals reeds gesteld, het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvragen 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hier geboren zijn en de moedertaal niet zouden beheersen, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Er wordt niet aangetoond dat het loutere feit op zich dat 5 van de kinderen geboren werden in België, een tijdelijke terugkeer moeilijker dan wel onmogelijk zou maken.

Eveneens wordt verwezen naar de Rechten van het Kind, meer bepaald artikel 3, doch wordt op geen enkele manier aangetoond op welke manier er sprake zou zijn van een schending van de kinderrechten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zonder de nodige bewijzen, kan dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Onderzoek zou uitgewezen hebben dat het voor de kinderen heel erg zwaar zal zijn om teruggestuurd te worden en dat zij zwaar getraumatiseerd door het leven zullen gaan. De kinderen jong en we kunnen veronderstellen dat zij zich snel aanpassen. Hun ouders begeleiden hen bij een terugkeer en kunnen hen helpen bij de gewenning aan de nieuwe omgeving. De ouders wisten dat hun verblijf precair was en dat de kans bestond dat zij terug dienden te keren naar het herkomstland. Zij dienden hun kinderen op dusdanige manier op te voeden dat een terugkeer naar het land van herkomst zo vlot mogelijk zou kunnen verlopen.

Betrokkene heeft steeds geweten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in afwachting van de procedures conform artikel 9ter. Bijgevolg kan het argument dat verzoeker geen band meer zou hebben met het thuisland, evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst ligt binnen de eigen invloedssfeer van betrokkene, indien ervoor gekozen wordt deze banden niet te onderhouden ligt dat enkel en alleen aan hemzelf.

Meester Vandermeeren verwijst naar een wetsvoorstel dat Groen en Ecolo indienden voor wat betreft families met een verblijf van 5 jaar in België en schoolgaande kinderen. Er dient op gewezen te worden dat er geen beroep gedaan kan worden op wetten die (nog) niet in werking gereden zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten (met name: dat er in het gezin medische redenen aanwezig zijn en dat de kinderen recht hebben om aangepaste medische zorgen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)."

1.3. Eveneens op 23 december 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 9 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, Voornaam: K(...), J(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nog niet definitief bewezen

eveneens gekend als: T(...), J(...) geboren op (...) te (...), nationaliteit Servië en Montenegro

eveneens gekend als: K(...), J(...) geboren op (...) te (...), nationaliteit Servie

eveneens gekend als: K(...), J(...) geboren op (...) te (...), nationaliteit Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem betekend werd op 12.08.2014, dit bevel werd verlengd tot 30.10.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt er in de eerste plaats op gewezen dat het beroep enkel ontvankelijk is in de mate dat het werd ingediend door J. K., thans de eerste verzoekende partij. De andere verzoekende partijen, M. T., F. T., Me. K., Muh. K., S. K. en Mus. K. zijn hoogstens 13 jaar oud en bijgevolg minderjarig. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat deze minderjarige kinderen bij het instellen van hun rechtsvordering rechtsgeldig zouden zijn vertegenwoordigd. Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om in persoon een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij moet, overeenkomstig artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek hiervoor in beginsel door beide ouders worden vertegenwoordigd (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224 407). De aanwezige raadvrouw gedraagt zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad.

2.2. Daarnaast wordt ter terechtzitting aangestipt dat eerste verzoeker een aantal beslissingen als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift heeft gevoegd die geen verband houden met voorliggende zaak. Deze beslissingen maken niet het voorwerp van onderhavig geschil.

2.3. Tenslotte werpt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij beschikt verzoeker niet over het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren. Aangezien verzoeker in zijn middel geen schending aanvoert van internationale bepalingen die zouden primeren op de vreemdelingenwet en hij niets inbrengt tegen de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, lijkt de exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond. De aanwezige raadvrouw geeft hieromtrent ter terechtzitting geen opmerkingen.

Het beroep is enkel ontvankelijk in zoverre het werd ingediend door de eerste verzoekende partij en voor zover het gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert eerste verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d.23.12.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 23.12.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Door van de ene dag op het andere te stellen dat het voldoen aan de criteria van de instructie geen buitengewone omstandigheid zou zijn, schendt verweerster het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partijen louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partijen niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partijen met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend;

Ten eerste wensen verzoekende partijen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en de taal perfect spreken, volledig geïntegreerd zijn, er een nieuw leven hebben opgebouwd, werkbereidheid aantonen, geen binding hebben met het land van herkomst, schoolgaande kinderen hebben, een kind hebben dat in België geboren is, bij een terugkeer naar het land van herkomst onderworpen kunnen worden aan mensonterende handelingen, volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partijen.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 23.12.2014 en bevel om het grondgebied te verlaten) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en

van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 oktober 2014, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker het volgende heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

"A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9b i s van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook de Rechten van het Kind meer bepaald art. 3 en het Kinderpardon; Dat verzoekers zich tevens beroepen op hun precair en lang verblijf in België;

B.

Dat verzoekers op 20.10.2009 politiek asiel aanvroegen en ondertussen het Belgisch grondgebied niet meer verlaten hebben;

Dat verzoekers hun regularisatieaanvraag baseren op hun lang verblijf in België met schoolgaande kinderen, waarbij verzoekers lange tijd over het legaal verblijf beschikten; Dat verzoekers zich in een precaire situatie bevinden;

Dat verzoekers zich tevens baseren op het wetsvoorstel ingediend door Groen en Ecolo, waarbij gezinnen met schoolgaande kinderen en dewelke hier 5 jaar verblijven geregulariseerd zouden kunnen worden ;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

-dat hun kinderen in België schoollopen; dat het als het ware Belgen zijn en goede schooiresultaten behalen; dat zij de moedertaal niet beheersen, qua lezen en schrijven; dat zij met het land van herkomst geen enkele binding hebben omdat ze daar niet opgegroeid zijn; dat onderzoeken hebben uitgewezen dat het voor de kinderen heel erg zwaar zal zijn om teruggestuurd te worden; dat zij zwaar getraumatiseerd door het leven zullen gaan;

-dat een paar kinderen naar het buitengewoon lager onderwijs gaan; dat verzoekers Roma zijn en het een illusie is te denken dat de kinderen dezelfde opvang gaan kunnen krijgen in het land van herkomst; dat zij a.1.daar uitgesloten zullen worden van alle rechten; Dat de kinderen recht hebben op aangepast onderwijs en het recht hebben om niet gediscrimineerd te worden;

-dat zij contact en hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België

-dat in het gezin medische redenen aanwezig zijn; Dat de kinderen recht hebben op aangepaste medische zorgen;

-dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

-dat zij lessen Nederlands volgden;

-dat verzoekers zich in een prangende humanitaire situatie

Bevinden; dat een gedwongen terugkeer zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de mens; dat een regularisatie de enige menselijke uitweg is voor deze mensen in België; dat zij zich volledig geïntegreerd hebben en al het mogelijke gedaan hebben om zich aan te passen;

-dat hun jongste kinderen in België geboren zijn, hetwelk een bijzondere band met België met zich meebrengt;

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens;

Dat om hoger uiteengezette redenen, ex: in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;”

3.10. Door te opereren dat dient te worden aangenomen dat verzoeker, op de buitengewone omstandigheden na, voldoet aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoeker lijkt van mening te zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De Raad treedt op dit punt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Verzoeker slaagt er niet in concreet toe te lichten omtrent welke ingeroepen buitengewone omstandigheden uit zijn aanvraag in de beslissing niet of onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN